

Séi Telegráf

2012. MÁJUS

A FALU HÍREI

Továbbélő néphagyomány

Pünkösdi királyné-járás volt idén is pünkösdhétfőn, azaz május 28-án délután. A Faluház-tól 14 órakor indultak az 5 fős csoportok. A szebbnél szebb, kisebb és nagyobb lányok sokat készültek, hogy piros-fehér pöttyös szoknyába, fehér blúzba és köténybe öltözve járják végig a falut. „Szabad-e pünkösdőlni?” – kérdezték. Ha „szabad”, vagy „igen” volt a válasz, akkor hagyományos pünkösdköszöntő éneküket előadták, virágszirmokat szórtak, majd továbbkísérték a pünkösdi király-kisasszonykát.

Az ÖrökSégünk Alapítvány harmadik éve segíti e hagyomány újjáélesztését, mely az iskola megszűnése után sajnos 19 évig szünetelt. Az Alapítvány gondoskodik az ének és koreográfia betanításáról, önkéntesei negyven ruhát varrtak, hogy igazi szép piros pünkösdi legyen minden évben a falunkban.

Horváth Balázné

Fotó: Pezenhófer György

Szinte áprilisi módon változó időben járták a falut lányaink. A néha megeredő eső nem vette el a pünkösdőlködők kedvét. Az esőszünetet egy-egy fa oltalma alatt vagy egy családnál vendégeskedve vésztelték át. Jókedvvel haladtak az utcákon, néhol dudálva köszöntötték őket az arra járók. Karácsonykor, húsvétkor mindig várunk valakit. Pünkösdkor a kislányokat vártuk. Voltak tárt kapuk, sok. Volt, ahol süteménnyel, üdítővel várták a kis vándorokat, egy helyen frissen pattogatott kukoricát kaptak. Köszönjük a jókívánságokat! Bizony szükségünk van az erőre, egészségre és a szeretetre. Az éneket Dávid Ferencné tanítónő tanította be. Az ÖrökSégünk Alapítvány tagjai a záró faluházi zsúron elmondták: örömmel kísérték a lányokat, akiknek alkalmuk nyílt arra, hogy ismerkedjenek falujukkal, egymással, egy kedves szokással.

-s/-

Önkormányzati hírek

Február 26-án tartottuk hagyományos jótékonyági hangversenyünket, melyen séi zenészek, egyetemisták, művészeti szakközép- és zeneiskolások léptek fel. Köszönetünket fejezzük ki a fáradhatatlan szervezőnek, Vincze Eszternek a program összeállításáért; a szereplőknek a csodálatos élményért; valamint az adományokért. A jótékonyági koncert bevételét – 48.500 forintot – a temető melletti harangláb felállításának költségeire fordítjuk.

Az „Önkéntes Centrum” felhívására csatlakozva március 10-én társadalmi munkában patakpart tisztítást végeztünk. A megyében 90

fő végzett társadalmi munkát, ebből 40-en séiek voltak. Horváth László képviselőnek és Konti Zoltánnak, a Demizson Klub vezetőjének mondunk a résztvevőkön túl köszönetet. A társadalmi munkában olyan séiek is részt vettek, akik először jelentek meg közösségi programon.

Bucusu és Narda községek képviselő-testületei az elmúlt időszakban helyi lakossági fórumok tapasztalatai alapján kinyilvánították társulási szándékukat, miszerint 2013. január 1-jével Sé és Perenye Körjegyzőséghez szeretnének tartozni. A hivatalos információk

birtokában március 28-án egy időben, de külön-külön tárgyalta Sé és Perenye községek képviselő-testülete a befogadás kérdését. Az új Önkormányzati Törvény ismeretében mindkét testület úgy gondolkodott, hogy a 3000 fő feletti lakosságszám, a hivatal költségeinek megosztása, a közös külterületi határ, az őszinte, egymást segítő testületek mind a négy település javát szolgálják. Bucsu és Narda községek csatlakozási kérelmére Sé és Perenye községek testületei is igent mondtak.

Sikeres volt az ág-nyesedék begyűjtési akció. 2 nap alatt 30 traktornyai gyűlt össze. 49 háztól jeleztek vissza előzetesen, de legalább ennyi

(Folytatás a 2. oldalon)

Önkormányzati hírek

(Folytatás az 1. oldalról)

helyen jelzés nélkül rakták ki a nyesedéket. Természetesen ez a hulladék is el lett szállítva a bedaráláshoz. Köszönjük Fichtacher Károlyék segítségét. Jövőre is alkalmazni kell ezt a módszert, ha továbbra is működik a cég, amely vállalja a bedarálást.

A VASIVÍZ Zrt. üzemeltetésében lévő séi szennyvízelvezető rendszeren csapadékos időben egyes ingatlanok esetében előtér veszélye áll fenn. A csapadék bejutásának kizárása érdekében a szakemberek falunkban vizsgálatot folytattak a bejutási helyek felderítése érdekében. Több helyszínen találtak összetört tisztítódombokat és több helyen a szennyvízcsatornára rákötött ereszcsonnákat is. Az egyes helyszínekről fényképfelvételek készültek. Kérjük az érintett családokat, hogy a problémát mihamarabb szüntessék meg, a későbbiek során e tárgyan eljárások indulhatnak.

Április 11-én képviselő-testületünk kerékpáros falubejárást tartott. Megtekintettük többek között a szépen kitisztított Szünőse-patakat. A munkákat a Vízügy által felvett, de Sé község területén dolgozó közfoglalkoztatók végezték.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a Móricz Zsigmond utca és a volt bucsui út felé menő út keresztveződésében; a Táncsics és a Szerház utcák keresztveződésében, valamint a Berzsenyi és a Mátyás király utcák keresztveződésében elsőbbségadás kötelező táblákat helyeztünk el. Kérjük, figyeljenek a forgalmi rend változására!

A perenyei kapcsolatok alapján, egy ottani kertészeti vállalkozótól, Kovács Zoltántól a község ingyenesen kapott 20 db tulipánfát, 5 gyertyánfát és a 10 db babér cserjét.

Az első zöld szigetet a déli lakótelep alatti területen hoztuk létre. Egy nagyobb kompozitáló prototípusa lett kihelyezve. Ha beválik, más községekre is tervezzük hasonló gyűjtők elhelyezését. A szigetre csak fűnyírás nyesedéket lehet kirakni.

A Green Papír Kft. továbbra is gyűjti minden

hónap első keddjén a papír-, üveghulladékot, a műanyag italos flakonokat, fém italos dobozokat. A társaság azonban nem tud a korábbihoz hasonlóan színes műanyag zsákokat adni, ezért kéri a lakosságot, hogy a szelektíven gyűjtött anyagot egyéb zsákokban, papírkarton dobozokban helyezték ki a gyűjtés napján.

Május végén megbeszélést folytattunk Szombathely város polgármesterével, jegyzőjével, valamint a város illetékes szakembereivel két kérdésben. A séi gyerekek óvodai ellátásáról egyeztetünk. Szombathely továbbra is felveszi a séi gyerekeket. Szorgalmaztuk, hogy a korábbi megállapodást frissítsük fel, alkalmazzuk a mai körülményekhez.

Felvetettük a Szombathelytől nyugatra eső települések kérését, a hiányzó kb. 700 méteres kerékpárútszakasz ügyét. Sajnos csak a körforgalomig és nem Szombathely határáig jön el a kerékpárút. Dr. Puskás Tivadar polgármester is szorgalmazta a kerékpárút projekt ügyét. A tervezési munkákat, egyeztetéseket elkezdik. A finanszírozáshoz szükséges pénzeszközökhöz alkalmas pályázati források szükségesek.

Sörös István
polgármester

Jolán nénit köszöntöttük

„Idős korban az emlékeknek olyan értékük van, mint fiatal korban az álmoknak.”

(Erna Behrens-Giegl)

Május 15-én ünnepelte Németh Gyuláné, Jolán néni 90. születésnapját. A kis Börzsönyi Jolán Sében született. Akkor, mikor Magyarország fájdalma veszteségei miatt elviselhetetlen lehetett. A szülők, nagyszülők sokat beszéltek a történelekről. És mi történhetett Sében? Sorolhatnánk, mi minden volt falunkban, de a legtöbbet Jolán néni tudhatja a helyi eseményekről. Számtalan séi embert ismerhetett

meg, búcsúztatott el. Bensőséges családi ünnepség keretében köszönthette önkormányzatunk szépkorú falubelinket. Wiktoráné Németh Klára címzetes főjegyző Jolán néni ápolásáért a leánynak, Tóth Dezsőné Németh Katalinnak mondott köszönetet. Az önkormányzat nevében hosszú éltet, jó egészséget kívánunk! Falunk ajándékain, emléklapján túl átadtuk az ünnepeltnek Orbán Viktor miniszterelnök oklevelét is.

Sörös István
polgármester
Fotó: Tóth Dezső

Anyakönyvi hírek

Születés:

Sikos Hanna, Horváth Benjamin,
Hányi Bálint, Sári Andor,
Varga Mirtill, Móricz Hunor,
Feigl Zoé

Halálozás:

Böndicz János

Országosan első!

Solymosi Miklós, a szombathelyi Savaria Közlekedési Szakképző Iskola és Kollégium tanulója az Autótechnika Országos Tanulmányi Verseny döntőjében Budapesten I. helyezést ért el. Miklós a Demizson Klub májusi találkozóján beszélt a felkészüléséről, sikeréről.

Séi népművelő a díjazottak között

A Dr. Kiss Gyula Kulturális Egyesület minden esztendőben dönt a „Közösségi Kultúráért Díjban” részesítendő személyekről. A díjakat azok kapják, akik a közművelődés terén a választott közösségükben hosszú évek óta végeznek eredményes munkát. Az elismeréssel a népművelés területén dolgozók döntenek arról, kik azok, akik szorgalmukkal, szak tudásukkal nem csupán saját közösségük, hanem a szakma elismerését is kiérdemlik. A díjakat január 28-án adták át ünnepség keretében Szombathelyen, az MMIK-ban.

Dr. Kiss Gyula a szombathelyi tanító-, majd tanárképző főiskola legendás tanára volt, jeles népművelő, honismereti kutató, műemlékvédő, folyóirat-szervező.

Büszkék lehetünk arra, hogy az egyesület ebben az esztendőben egy séi népművelőt is kiválasztott a díj megítélésakor. Horváth Balázsné Lehel Anikó falunk újkori magára találásának hajnalától kezdve sokat tett a közösségi kultúra előmozdításáért. Tevékenysége példa lehet sokak számára. Arra példa, ha az értelmiség nem hagyja el települését, nem máshol keresi boldogulását,

hanem a közösségi folyamatok katalizátora, élesztője, akkor a közösség jó irányba haladhat előre.

Anikó ott bábáskodott az 1990-ben alakult Séi Baráti Kör születésénél, tagja volt a Séi Baráti Asztaltársaságnak, évekig szerkesztette a Séi Telegráfot, vezetője az ÖrökSÉgünk Alapítványnak. A falunkban otthonra találó Szépművés Egylet aktív tagja, alkotója. Anikó alkotásaiból, a szemet gyönyörködtető, foltvarró technikával készült művekből kiállításat tekinthettek meg az ünnepség résztvevői.

Séi újságíró elismerése

Pezenhófer György, a szombathelyi Friss FM munkatársa – séi önkormányzati képviselő (a szerk.) – részesült idén a Szalézi Szent Ferenc-sajtóösztöndíjban. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elismerését Spányi Antal székesfehérvári megyés püspök, a Magyar Katolikus Rádió vezérigazgatója adta át Budapesten, a Központi Papnevelő Intézetben.

Mohos Gábor, az MKPK titkára ünnepi beszédében kiemelte: a díj odaítélésének fő kritériuma, hogy a díjazott miként képviseli a keresztény értékrendet. A világ nagy része nem ismeri az evangéliumot, elfordul tőle vagy követőire úgy tekintenek, mint ellenségre – jegyezte meg.

A püspök szentbeszédében rámutatott: meg kell értetni a változó világban élő emberekkel, hogy az evangélium személyesen nekik szól. A világ azonban mindent megtesz azért, hogy az emberek figyelmét elterelje az evangéliumról – tette hozzá.

Utalt arra, hogy ma alapértékek hiányában nehezen tudnak választani az emberek. A méltóságától és kultúrájától megfosztott népet le lehet igázni, gyarmati sorban lehet tartani, erkölcsi válságba lehet sodorni – mutatott rá.

Az újságírói hivatás megbecsülésének jeléül az MKPK 2001-től minden évben ösztöndíjjal támogatja a média egy-egy munkatársát a keresztény értékrend szakmailag megalapozott és hiteles képviselésének elősegítéséért a nem egyházi sajtóban.

Szalézi Szent Ferencet (1567-1622) XI. Piusz pápa 1923-ban jelölte ki az újságírók védőszentjének. Írásaiban került a dagályosság és a mesterkéeltség, egyszerűen, közérthetően fogalmazott. Stílusát a francia akadémia is mintaszerűnek ítélte.

Forrás:
www.alon.hu

A vén bakancsos és fia, a huszár

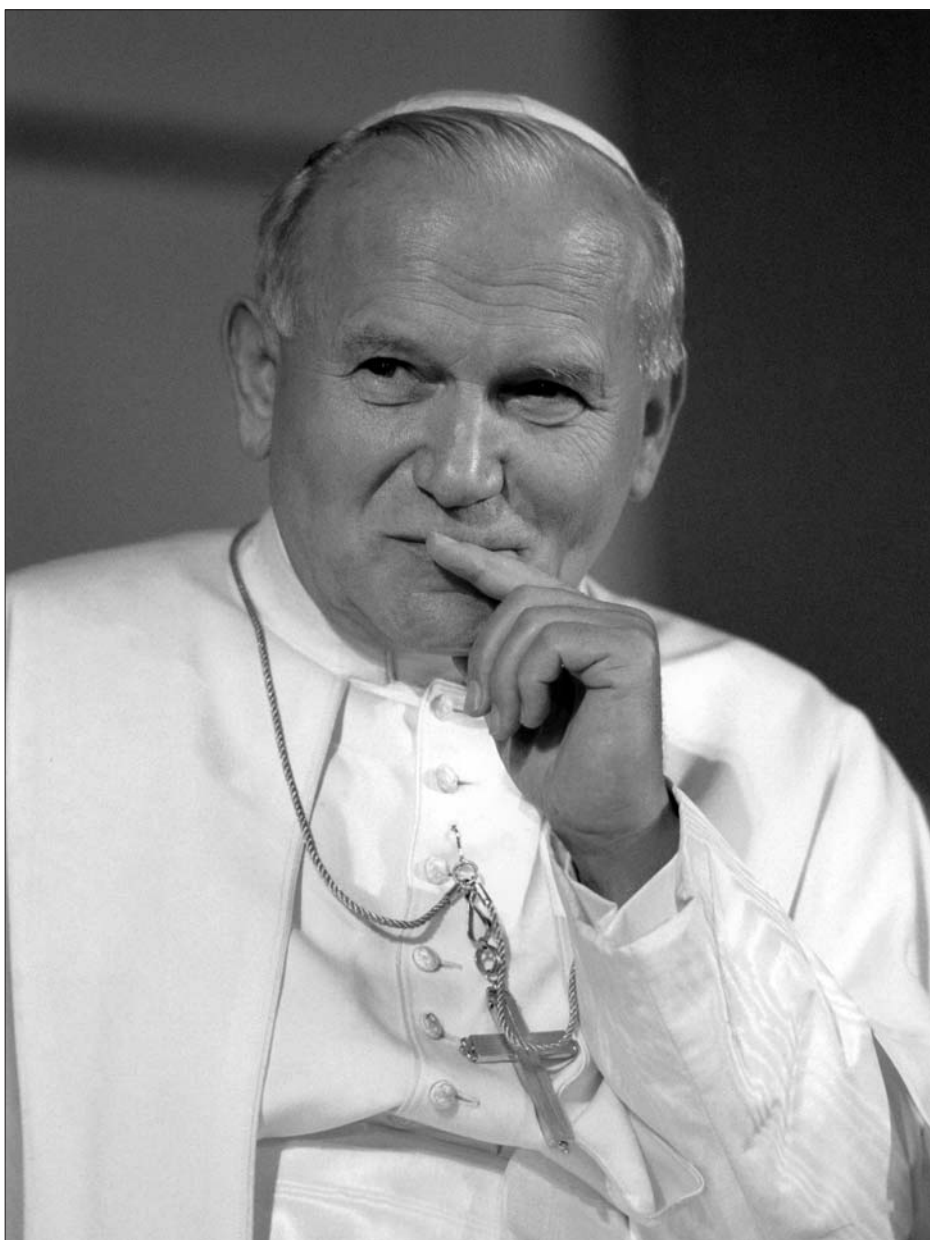

Fodrász siker Bécsben

A séi Borbély Gábor sikeréről számol be az alábbiakban: „Nagy megmérettetésnek néztem elébe 2012. március 25-én és 26-án, ugyanis pástra léphettem Bécsben, ahol a Fodrász Világszövetség (OMC – Organisation Mondiale Caiffure) által rendezett Európa Bajnokságon vettem részt. Férfi klasszikus vágás-szárítás és férfi kreatív szárítás számokból indultam a két reggelen. A munkálatok babafejen zajlottak, mert junior kategóriában élő modellel nem lehet indulni. Az ott körbeölelő légkör motiváló, inspiráló, de egyben új is volt számomra. Összesen 11 magyar indult, és a delegációt Hajjas László vezette, aki az előbb említett OMC magyarországi elnöke. Ebből 3 helyezést sikerült elérni: Pápai Gábor (Ladies Full Fashion, 4. hely), Kovács R. Ádám (Creative Gents, 4. hely) és Borbély Gábor (Classic Cut, 5. hely). Meglepődtem, mikor kihívtak a színpadra, mivel nem gondoltam, hogy életem második fodrász versenyén már nemzetközi színpadra állhatok fel. Két csapattársammal sokat gyakoroltunk közös tréningeken, Budapesten. Egyénileg mesteremnél, Gruber Ákosnál készültem napi 7-8 órát. Rengeteget köszönhetek neki is és persze családomnak, barátainknak is, akik hozzájárultak a sikeremhez.”

Bíró Jánosné, a Mosoly Klub vezetője juttatta el hozzánk a következő képet. A képen szülei is szerepelnek. A fotó 1958 vagy 1959 februárjában készülhetett a séi iskola udvarán. A darabot farsangkor adták elő. A színdarab betanítója Héra Ernő tanító volt. Az Aranykőr Klub májusi találkozásánál közösen próbáltuk megfejteni a talányt, kik lehetnek a fénykép szereplői. A jelenlévők elmondták, 3-4 alkalommal adták elő akkoriban a műsort, amire jegyet kellett venni, a székeket a faluból gyűjtötték be. Az előadásokra a szomszéd településekről is jöttek. A képen szereplők: Janics József, Molnár József, Poór Kálmán, Váraljai László, Varga Miklós, Börzsönyi Istvánné, Janics Józsefné, Fekete Ernőné, Bokor József, Bokor Józsefné, Héra Ernő, Börzsönyi István, Poór József, Fekete Ernő.

Fatima – II. János Pál – merénylet

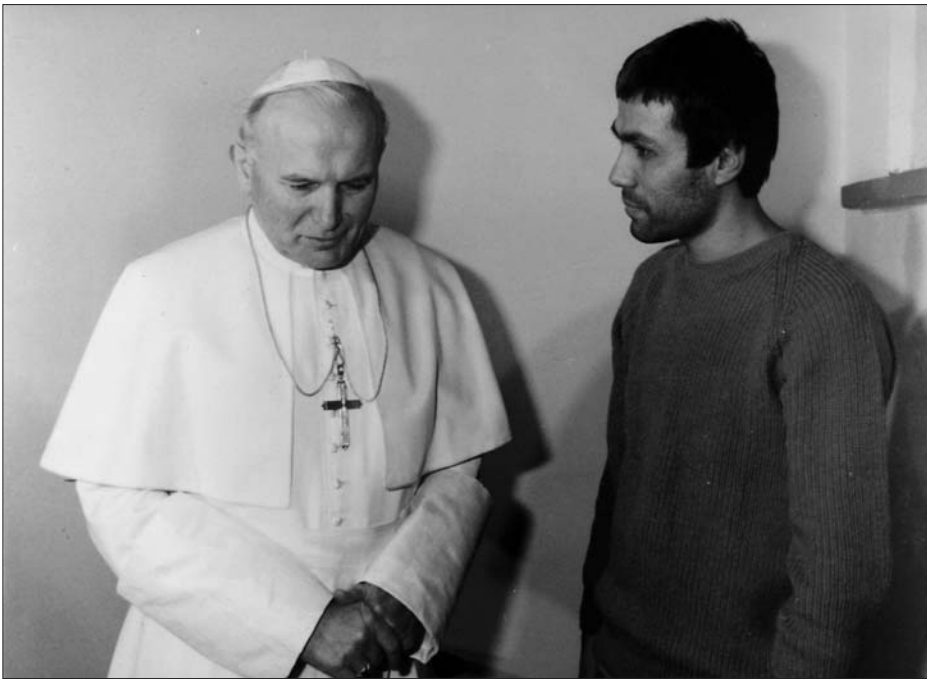
1917. május 13-án Portugáliában, a Fatima közelében fekvő Cova da Iria nevű helyen a 9 éves Ferencnek, húgának, a 7 éves Jácintának és unokanővérüknek, a 10 éves Lúciának jelent meg a napba öltözött asszony, kezében a rózsafüzérrel. A jelenések hat hónapon át folytatódtak, mindig 13-án. A polgári és egyházi hatóságok kezdték kivizsgálni a gyermekek tanúságtételét. Lúcia jegyezte le a titkokat, amelyeket a Szűz 1917-ben hármukra bízott. Az elsőben a pokol félelmetes látomásáról volt szó. A második az első világháborúnál is szörnyűbb háborút jósol, és az egyház üldözését. A Szent Szűz, hogy a lelkeket megmentse a pokoltól, az elsőszombati szentáldozást kéri és azt, hogy ajánlják fel Oroszországot Szeplőtelen Szívének. A harmadik fatimai titkot, azonban sokáig nem hozták nyilvánosságra. Lúcia, a látnok kijelenti, hogy a harmadik üzenetét nem hozhatja nyilvánosságra. 1943-ban Lúcia súlyos beteg lesz, félnek, hogy meghal, ezért 1944 januárjában lejegyzí a harmadik titkot püspöke parancsára, aki lepe-

csételt borítékban elküldi azt a Vatikánba. XII. Piusz pápa utóda, XXIII. János megismeri a titkos szöveget, de hallgat róla, 1963 áprilisában pedig meghal. VI. Pál sem hozza azt nyilvánosságra, a jelenések ötvenedik évfordulóján azonban, 1967. május 13-án egy napra elzarándokol Fatimába, ahol találkozik Lúciával. Meghal VI. Pál, majd 33 nap után I. János Pál is, és 1978. október 16-án Karol Wojty³a lesz a pápa. Az ellene elkövetett 1981. május 13-i merénylet – a fatimai jelenések évfordulója – a harmadik titokra irányítja a figyelmet. A pápa kéri, hogy vigyék el neki a kórházba a harmadik fatimai titkot tartalmazó borítékot. A pápa hosszú gyengélkedése alatt meggyőződik arról, hogy a fatimai jelenések napja és a merénylet napja (május 13.) közötti egybeesés igen jelentős: üzenete van számára. Mária térítette el a merénylő golyóját. Ezért a Szentatya 1982. május 13-án Fatimában, egymillió zarándok előtt hálaadó szentmisét mutat be, és köszönetet mond a Szent Szűznek, hogy megmentette életét. 1984-ben elküldi a testébe

fúródott golyót Fatimába, hogy helyezték el azt a Szűz szobrának koronájába. 1991. május 13-i, második fatimai zarándoklata alkalmával pedig köszönetet mond Máriának, hogy elvezette a népeket a szabadságra. Az ezredfordulón II. János Pál és Ratzinger bíboros elhatározzák, hogy közléteszik a harmadik titkot. 2000. május 13-án II. János Pál boldoggá avatja Ferencet és Jácintát, és megáldja a még élő 93 éves Lúciát. Sodano bíboros államtitkár az ünnepi mise végén bejelenti, hogy a Vatikánban hamarosan nyilvánosságra hozzák a harmadik titokról szóló szöveget. Ratzinger bíboros szövegezi meg a kommentárt, aki már korábban is ismerte a titkot, és óvott a szenzációhajhásztól, hiszen nincs szó új kinyilatkoztatásról, sem világvégi katasztrófáról szóló üzenetről. 2000. június 26-án teszik közzé a szöveget. Ratzinger bíboros megmagyarázta, hogy „prófétai látomásról” van szó, és nem egy jövőendő esemény pontos, „lefényképezhető” víziójáról. A harmadik titok a huszadik században az ateista kommunizmus által üldözött keresztényekről, a pápák által vezetett vég nélküli keresztútról, a pápa szenvedéséről szól. A szöveg által emlegetett „fehér ruhás püspök”, akit megölnek, maga II. János Pál, aki megmenekült a gyilkos merénylet után, mert a fatimai Mária megoltalmazta. 2000. október 8-án, a püspökök szentévi jubileuma alkalmával, a fatimai Mária-szobrot Rómába vitték és a Szent Péter-bazilika bejáratánál állították fel. Ötszáz püspök jelenlétében II. János Pál ekkor felajánlotta a harmadik évezredet az Egyház Anyjának.

A titkok között, mint fentebb is említettem, szerepelt, hogy Oroszország megtér, és a pápa felajánlja az egész világot Mária Szeplőtelen Szívének. Minderről a Szűzanya 1917-ben beszélt, amikor a kommunizmus tombolt Oroszországban, a templomokat lerombolták és a nép vezéreinek hitt emberek szobraikat állították fel helyükre. Ki hitte volna akkor, hogy néhány évtized múltán e szobrok helyén ismét templomok fognak állni, és a pápa a világot Oroszországgal együtt felajánlja Mária Szeplőtelen Szívének. A harmadik s egyben utolsó fatimai titok pedig pontosan leírta, hogy a XX. században nagyon sok ember szenvedni fog a hitéért, s mindezt a látnokok egy hosszú meneten látták, amely menet élén egy fehér ruhába öltözött püspök haladt, akinek véres volt a reverendája. Ez a fehér ruhába öltözött püspök a Szentatya, II. János Pál pápa, akinek a ruhája az 1981. május 13-án a fatimai jelenés évfordulóján ellene elkövetett merénylet következtében lett véres. A vértanúk hosszú sora pedig a XX. századi szenvedők neves és névtelen mártírjai előttünk is ismertek. S minderről a Szűzanya 1917-ben beszélt.

A társadalom peremén élő embereket Krisztus a középpontba helyezi, és velük műveli csodáit. Így Szent Józsefet a peremről a Boldogságos Szűz Mária mellé állította védelmezőül, hogy megvalósíthassa vele minden idők legnagyobb csodáját, a megtestesülést. Mária Európa pereméről, Fatimából, a vallásszabadság értékes kincsét Rómán keresztül Oroszországba viszi. A közbeeső állomások Fatimából kiindulva a római Szent Péter

íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig." Mária félelem nélkül válaszolt az angyal szavára és kész volt, hogy Jézus Krisztust a világra hozza. Az apostolok is bátran vitték el az evangéliumot a világba.

II. János Pál pápa a római Szent Péter téren bevezető szentmiséjében 1978-ban ezt kiáltotta felénk: „Ne féljete! Nyissátok ki, tárjátok szélesre a kapukat, s legfőképp szívetek kapuját Krisztus számára!”

Mi is ezt szeretnénk minden hónap 13-án, amikor az engesztelő szentmisében imádkozunk magyar hazánkért, annak lelki megújulásáért valamint saját bűneink engeszteléséért.

A séi faluházban pedig a fatimai jelenés 95. évfordulóján, valamint II. János Pál ellen elkövetett merénylet 31. évfordulóján bélyegkiállítást nyitotunk meg, s a bélyeg sorozaton keresztül figyelemmel kísérhetjük Boldog II. János Pál életútját. A június végéig megtekinthető kiállításra minden érdeklődőt szeretettel hívunk és várunk!

Dr. Perger Gyula

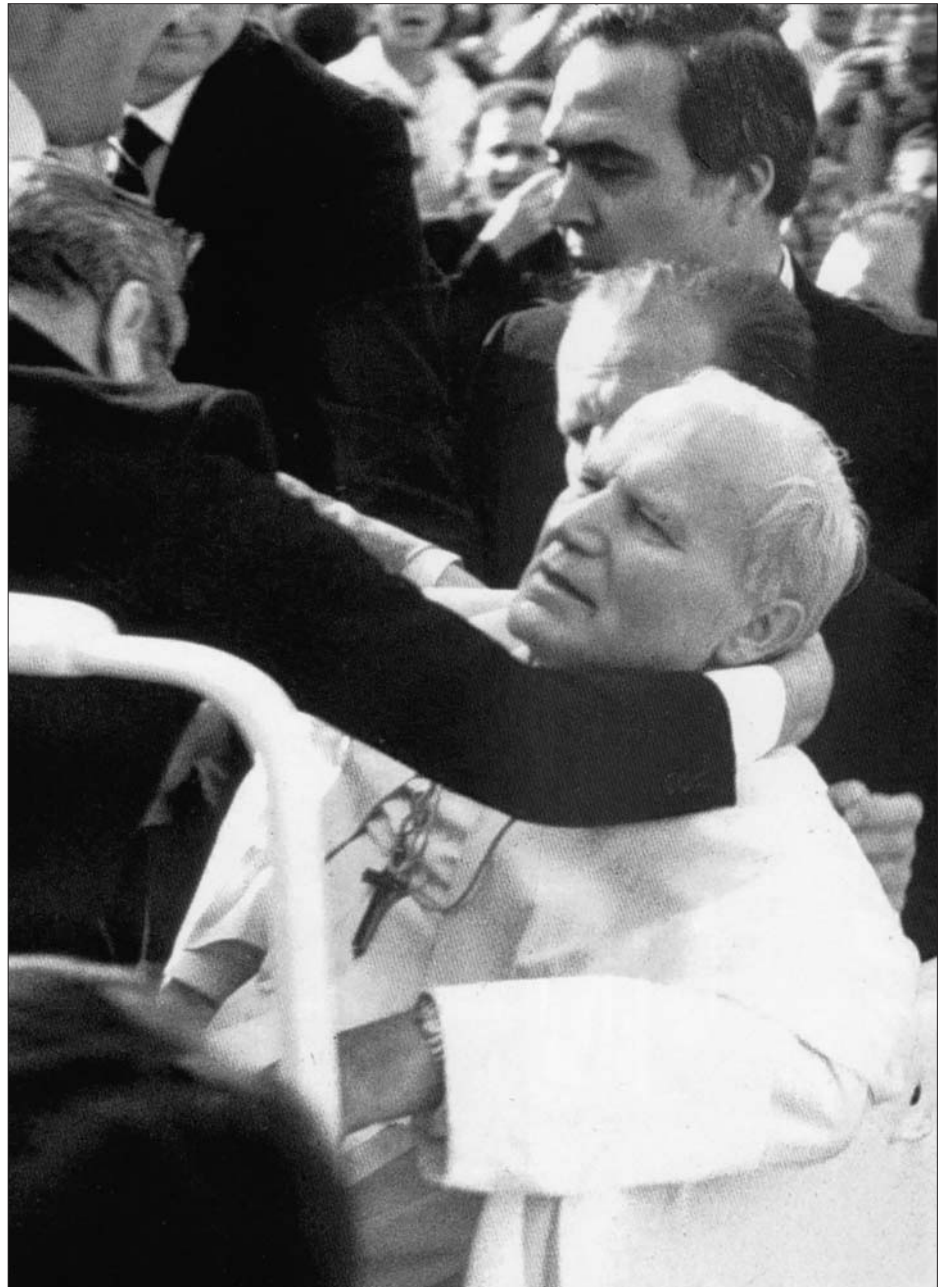
II. János Pál a merénylőjével Ali Agcával, akit meglátogattott börtönvelei alatt

tér, ahol egy fehér kő jelzi a Szentatya elleni merénylet helyét, és végül a Vörös Tér Moszkvában, ahonnan a vallásszabadságot Kína irányába kell tovább vinni. A rosszat csak a jó által lehet legyőzni. Ez azonban nem történik áldozatok nélkül, néha még véráldozattal is jár. Így történt Jézussal a Golgotán, ahol Mária jelen volt, és így történt II. János Pállal a Szent Péter téren, ahol a fatimai Mária megmentőként ugyancsak jelen volt.

II. János Pál pápa nélkül, a kommunizmus falai és szöges drótjai nem omlottak volna le, a börtönök és gulágok nem nyíltak volna ki, s a berlini fal még ma is állna, és kettéosztaná a várost és ezzel Európát, hogy Európának az ateizmustól való megszabadítását megakadályozzák, ezért lőttek a pápára a római Szent Péter téren a fatimai napon, 1981. május 13-án. Itt a fatimai Mária 1981-ben megmentette a pápa életét, hogy a saját misszióját és a pápa misszióját teljesítse, hogy Európának az igazi szabadságot meghozza.

Így hozta el Mária a vallásszabadságot Fatimából a római fehér kövön keresztül Oroszország középpontjába, a moszkvai Vörös Térre. A kommunisták által 1917-ben lerombolt Megváltó székesegyházat a moszkvai Vörös Tér közelében közben ismét fölépítették, az elnyert vallásszabadság jelképeként. A vallásszabadság a legsebezhetőbb és egyúttal legfontosabb formája az emberi szabadságnak. Oroszország majd 80 évig, hazánk több mint 40 évig kénytelen volt nélkülözni a vallásszabadságot.

„Ne félj Mária” szólt hozzá az Úr angyala Názáretben a Megtestesüléskor. Ugyanezt a félelemnélküliséget várja el az Úr húsvét után az apostoloktól, amikor azt mondja nekik: „Menjetek tehát, tegyetek tanítványommá minden népet! S

A merénylet utáni pillanat a római Szent Péter téren

Közhasznú tevékenységről szóló rövid tartalmi beszámoló 2011. év

Az ÖrökSégünk Alapítvány fontosnak tartja a falu virágosítását, ezért – mint minden évben, 2011-ben is virágokat ültettünk a Szabadság utcai patakhídra, a buszmegálló melletti fadézsákban az örökzöldeket felfrissítettük.

Április 16-án a Faluházban már harmadszor rendeztünk sikeres húsvétváro kézműves foglalkozást.

A pünkösdi királyné-járás hagyományát újraindítottuk 2010-ben, ezért megvásároltunk 40 ruhára való anyagot, melyeket magunk készítettünk el. 2011-ben már ezekben: piros pöttyös szoknyákban, fehér köténykében köszöntötték az ünnepet a házaknál a pünkösdődő lányok. Sajnos nem jutottak el minden házba, mert egy csoporttal kevesebb tudott útnak indulni.

Elmaradhatatlan az évenkénti Adventi koncert. Előtte felállítottuk a szabadtéri Betle-

hemet, a koncertet pedig a hagyományos szeretetvendégség követte. A fellépő tamburazenekar és énekegyüttes Ausztriából, Schandorfból érkezett.

Az alapítvány végre meg tudta valósítani azt a tervét, hogy Sé hős halottainak méltó emléket állítson. A hősök napján ünnepi műsorral és megáldással zajlott le az emlékmű avatása. A templomkertben felállított hős emlékmű mellett elhangzott műsorban a hősök leszármazottai működtek közre, ezt koszorúzás követte, az alapítvány, az egyházközség és az önkormányzat helyezte el koszorúját a talapzaton.

Az ÖrökSégünk Alapítványt a Vas Megyei Bíróság 1999.07.01-én, a Pk.60.062/1999/3. szám alatt vette nyilvántartásba.

Az alapítvány az Alapító Okiratában foglalt közhasznú céljainak megfelelően végezte

tevékenységét 2011. évben.

Az alapítvány összes bevétele 2011. évben: 54 e Ft

Az alapítvány 2011. évben 74 e Ft összegben részesült közcélú felajánlásban az SZJA 1 %-ából.

A 2011. évi ráfordítás összesen: 44 e Ft
ebből: Virágosítás: 3 e Ft

Egyéb (posta, nyomtatvány, hirdetési díjak): 22 e Ft

Húsvétváro délelőtt: 15 e Ft

Hős emlékmű avatása 4 e Ft

2011. évi pénzügyi eredmény: 10 e Ft

2011. évi értékcsökkenés: 105 e Ft

Az alapítvány 2011. december 31-én 1.384.490,- Ft vagyonnal rendelkezett.

ÖrökSégünk Alapítvány

Beszámoló az ÖrökSégünk Alapítvány 2012. év első négy hónapjában végzett tevékenységéről

Változás történt az alapítvány kuratóriumának személyi összetételében az év végén. Garger Imre elköltözés miatt, Sörös István polgármesteri teendői miatt, Kecskés István pedig családi okok miatt vált ki a kuratóriumból. Az új kuratórium elnöke továbbra is Horváth Balázné, tagjai: Bartos Dénesné, Pezenhófer

György, Sipos Gábor, Takács Lajosné. A könyvelési teendőket Poór Sarolta végzi.

Az alapítvány méltó elismerése volt, hogy a kuratórium elnöke, Horváth Balázné 2012. január 28-án Dr. Kiss Gyula díjat vehetett át a közösségért végzett munkájáért. Az ünnepségen, melyen településünk jelenlegi és

korábbi polgármestere is részt vett, egy prezentáció keretében mutattuk be az alapítvány sokszínű tevékenységét.

Április 7-én már negyedik alkalommal rendeztük meg a húsvétváro kézműves foglalkozást, amelyről a felvételek falunk honlapján

láthatók. Öröm volt látni a sok kedves gyermekarcot és az elkészült húsvéti hangulatú tárgyakat.

Egy kéréssel fordulunk a falu felnőtt lakosságához.

A személyi jövedelemadó 1 %-ából befolyó összeget idén a temetői harangláb és lélekharang készítésére szeretnénk fordítani. Ezért kérjük, hogy adójuk 1 %-át erre a célra ajánlják fel az alapítványon keresztül.

A kedvezményezett neve: ÖrökSégünk Alapítvány, adószáma: 18889150-1-18

*ÖrökSégünk Alapítvány
Fotók: Horváth Balázs*

Palásti Zsigmond „förtelmeskedése“

Az idei Vas megyei levéltári nap előadói „bulvárosabb” témaválasztással kis történelmi epizódokat idéztek meg, máig ható tanulságokkal. Dominkovits Péter egy rangos séi család sarjának, Palásti Zsigmondnak „förtelmeskedése” 1677-ben címmel tett közzé szóban egy figyelemre méltó ko(ó)rtörténelmi tanulmányt. Gr. rimaszécsi Széchy Péter, Vas vármegye főispánja parancsára 1677. június 9-én Bácsmegyei Ferenc, a törvényhatóság egyik alispánja vezetésével megyei tisztségviselők érkeztek Kis-Sébe, ahol kiterjedt tanúkihallgatást folytattak le. Hat település (Kis- és Nagy-Sé, Dozmat, Ondód, Olad, Torony) lakosait hívták össze, négy kérdésben faggatva őket.

Az általános közállapotok, mint mindig,

ilyenkor is némi sikerrel járó feltérképezése mellett a negyedik kérdés meglepően konkrét vizsgálati célt fogalmazott meg: a tanúk mit tudnak Palásti Zsigmond uram Német Jancsi nevű szolgálójával, avagy másokkal elkövetett „förtelmeskedéséről?” (állítólag gatyaletolás esete forgott fenn). Miként a konkrét kérdés is elbújtatva jelent meg a tanúkihallgatásban, úgy a konkrét válaszok is csak a sokadik tanú által, fölöt-
több beszédesen kerültek előadásra. A büntetőügyekben keletkezett teljes tanúkihallgatási jegyzőkönyv és maga az eset jelentős dokumentum.

*Kozma Gábor
(Vas Népe, 2012.4.28.)*

VASGYŰJTÉS

Március 31-én vasgyűjtést szerveztek a séi fiatalok a faluban. Minden házat személyesen kerestek fel, hogy a tavaszi nagytakarítás által kiszелеktált vas hulladékot összegyűjtsék. A gyűjtésből befolyt összeget a temető melletti harangláb elkészítésére ajánlották fel. Köszönet minden séi lakosnak, aki hozzájárult a vasgyűjtés sikeres lebonyolításához!

Egy lelkes fiatal csapat. Újabb összefogás egy cél érdekében

Március végén újra sikerült a falu aktív lakosságát egy szép és nemes cél érdekében összefogni. Hogy is kezdődött? Tűzoltó egyesület – Vasgyűjtés – Fiatalok.

A fiatalok egy csapata szerette volna újra létrehozni a séi tűzoltó egyesületet és egy vasgyűjtés keretében akarták megalapozni a tőkét, amivel elindul az egyesület. Sajnos a tervek álmok maradtak. Ugy gondolták, hogy a vasgyűjtésről nem mondanak le, mert munkájukat, idejüket nem sajnálva segíteni, tenni szeretnének a falu javára.

Ugy gondoltuk, a harangláb építése érdekében lépünk mi is. Az önkormányzattal egyeztetve 3 csapat, 3x4 ember, 450 ház, 10 óra munka, ez volt a cél, és sikerült!

A falu azon része, aki mindig nyitott mindenre, nagy szeretettel várta a csapatot! Ahol nem volt fémhulladék, ott jó szóval biztatták a fiatalokat és volt olyan ház, ahol pénzt adtak a haranglábba. Külön köszönet érte! Velünk voltam, és tapasztaltam, hogy a falu egy részében a függönyök mozdultak, de az ajtók nem nyíltak e cél érdekében sem!

Az a tapasztalatunk – persze itt is tisztelet a bőséges kivételnek-, hogy Sében lakni jó, kapni jó, de adni...

A munka jól sikerült, a lábak és a kezek elfáradtak, egy napnak vége. Vasárnap a fiuk újra együtt ... válogatás, szelektálás, bontás.

A fémhulladék elszállításáért nagy köszönet Fichtacher Károlynak és Szakály Tibornak.

A nagyobb felajánlókat név szerint nem említjük, nekik e sorokban fejeznék ki köszönetünket, és köszönet Szombat helynek! A fiatalokat sem említjük név szerint, ők azok, akik minden társadalmi munkán ott vannak és nyitottak mindenki felé, akik csatlakozni szeretnének hozzájuk.

A vasgyűjtés révén 150.000 Ft-tal tudunk hozzájárulni a harangláb építéséhez.

*Horváth László képviselő
és a fiatalok*

A Mosoly Klub hírei

A Mosoly Klub 2012. évben is megtartja havi rendszeres összejöveteleit a Faluházban.

Eddig két olyan esemény történt körünkben, amit úgy gondoltuk, megosztunk Sé lakóival.

2012. március elején ünnepelte a Gejzír söröző vezetője, Horváth László azt az eseményt, mely szerint 10 éve vezeti a sörözőt. Erre a jubileumi alkalomra zártkörű estet szervezett, melyre többek között a Klub is meghívást kapott. Részt is vettünk, szinte teljes létszámban, néhányan férjeinkkel kiegészülve.

A vacsora előtt Horváth László néhány kedves mondattal köszöntötte a jelenlévőket, és elmondta, hogy többet is kapott, mint amit keresett: családot, barátokat, életcélt, megbecsülést, melynek legnyilvánvalóbb eredménye a képviselővé választás volt 2010 októberében.

A köszöntő után a vendégei lehettünk egy kocintásra, valamint egy nagy tányér gulyással is kedveskedett, amivel szó szerint jóllakhattunk. Kedvenc zenésünk játszott az est folyamán, Kónya László, aki ismét bizonyította, hogy fáradhatatlan: egész este talán egyszer sem állt fel a hangszere mögül. Cserébe a vendégek is bizonyították hálájukat sok-sok táncsal, fergeteges jókedvel. Megválasztottuk az est királyát és királynőjét, s jó kis beszélgetésekre is jutott idő. A klub egyöntetű véleménye szerint rendkívül jól

sikerült összejövetel volt, köszönet érte Horváth Lászlónak, és feleségének, Reninek is, hogy megörökítette az eseményt jó néhány fényképen számunkra.

Húsvét közeledtével úgy gondoltuk, hogy megkérjük Perger Gyula atyát, már nem is annyira új plébánosunkat, hogy jöjjön el közénk egy kötetlen beszélgetésre.

Perger atya szívesen fogadta invitálásunkat, s a nagyhét hétfőjén – mikor amúgy is soron következő összejövetelre készültünk – került sor erre a találkozásra. Alaposan kikérdeztük őt az indulásról, mi készítette ennek az életcélnak a megvalósítására, elhivatottságáról, a beilleszkedés nehézségeiről-sikerességéről. (Szubjektív véleményemként talán elmondhatom, hogy ez az Ő személyiségével, nyitottságával, kedvességével talán nem is lehetett annyira nehéz.) Szóba került többek között a cölibátus, a papság létszámának csökkenése, a húsvéti liturgia rendje, találtunk közös kapcsolódásokat, kicsit visszamentünk a múltba is, főleg idősebb tagjaink elevenítették fel néhány, a templomhoz, egyházhöz kapcsolódó gyermek- ifjúkori emlékeiket.

Nem akarom mindig ismételni magamat, de ez az este is olyan élményt adott számunkra a Gyula atyával való beszélgetés által, amit talán ajándéknak vehetünk: lelki békét és az összetartozás

fontosságát, a rohanó világban leltünk alkalmat egy kis lassításra, békés beszélgetős együttlétre, amit az Atya ígéretét bírva a közlejövőben folytathatunk.

A kupakgyűjtés továbbra is tart, s ha esetleg valaki kedvet kapna, szívesen látjuk a klubban, minden hónap első hétfőjén este 7-kor.

Bolla Norbertné

Fotó: Matecsik Mercedesz

Aranykőr Klub

Az Aranykőr Klub aktívan részt vett a falu karácsonyi ünnepségén. A karácsonyfa díszítése mellett a vendégek fogadásánál, a sütemények, a forralt bor és a tea kínálásával segédkeztünk, hogy a vendégek jól érezzék magukat. A pásztorjátékot a gencsapáti fiatalok elevenítették fel, ami nagy örömet szerzett a közönségnek.

Idén január 9-én tartottuk a klub születés- és névnap ünnepségét, ahová a hagyományokhoz híven most is meghívtuk az oladiak nyugdíjas klubját. Az ünnepi beszédek után kezdődött a vacsora. Az önkormányzat egy nagyon szép tortával ajándékozott meg bennünket, amelyet a címzetes főjegyző asszony adott át. A szelitelésnél a polgármester úr és Nagy Zoltán

képviselő úr segédkezett, aki anyagiakban is támogatja az Aranykőr Klubot.

Az est további részében Szabó Ákos szolgáltatta a talpalávalót, a hangulat fergeteges volt. Ezen az ünnepségen közel 50 ember szórakozott.

A klub ebben az évben 5 új taggal bővült, akiket nagy szeretettel és barátként fogadtunk.

Fekete Ernőné

Fotó: Csalló Ferenc

Befogadtak

Ízig-vérig városi lány voltam, bár gyermekkorom legszebb nyarait falun, nagyszüleimnél töltöttem. Egyetemista koromban öt évig Budapesten éltem, és bizony nehezemre esett a visszatérés a kisvárosba, Szombathelyre. Hiányzott a nyüzsgés, a színház, az opera. Később a család, a gyerekek, a munka és a szülőváros szeretete kárpótolt mindezt, de azt nem képzeltem soha, hogy falusi lakos leszek.

Amikor a fiam végzett, és családot alapított, a szűkös lakások után házépítésbe fogott, Sében vett telket. Én addig csak annyit tudtam Séről, hogy a háború alatt a bombázások elől sokan jöttek ide vonattal, a háború után meg arról volt híres, hogy az utélagazásnál rejtőztek az igazoltató katonák. Amikor először voltam teleknézőben, mindjárt megfogott a táj szépsége, az utcabeliek szorgalma és összefogása. Minden család szerényen kezdte az építkezést,

küszködve az anyagiánnyal, mert bizony akkoriban a téгла beszerzése is nagy feladat volt. Gyakran jöttem én is segíteni – vagy lábatlankodni – és mindig meghatott, ahogyan segítették egymást ezek a fiatalok.

Fiamék szerettek itt élni, de őket a munka, a három gyereket, a tanulás, a különórák, a sport egyre inkább Szombathelyhez kötötték, mi pedig ketten maradtunk egy nagy házban, így adódott a csere lehetősége. Szívesen jöttünk, mert ismerős helyre, jó ismerősök közé kerültünk. Még be sem fejeztük a költözködést, férjem megbetegedett, hosszú ideig kórházban volt, aztán néhány év stagnálás után állapota rosszabbodott, életének utolsó idejét betegágyban töltötte. A betegsége alatt mindvégig éreztük az utcabeliek rokonszenvét és segíteni akarását. Én a költözködéskor már nyugdíjas voltam, de még tíz évig bejártam a volt munkahelyemre, először gyakrabban, majd

egyre ritkábban. Feltöltődést jelentett a munka, a más irányú feladatok ellátása és főleg a régi munkatársak szeretete. Nagy örömet jelentett, amikor megvalósult a második buszmegálló, így kevesebbet kellett gyalogolnom. Bár az utat nem egyedül kellett megtennem, mert a befogadott kis csúf, vak, sánta, de a világ leghűségesebb Picurka kuttyója mindég elkísért és várt a megállóban. Viszont nagyon szomorú vagyok a zöldséges üzletek és a mikromarket bezárása miatt.

A fiam „hazajár” Sébe, az unokáim pedig kisebb korukban minden szabadidejüket itt töltötték, a régi barátokkal most is tartják a kapcsolatot.

Ahogy megöregedtem, úgy szűkültek a lehetőségeim, sőt sajnos az igényeim is. Különösen a balesetem óta lettem „itthonülő”, kielégít az otthonom, a kertem, figyelem a növényeket, madarak életét. Egyedül élek, de nem vagyok magányos, a szűkebb és tágabb családom szeret, és a séiek is befogadtak.

Tóthné Nagy Sára

Gyermekkori élményeim

A tavaszi nagy olvadáskor az árvíznek is megtaláltuk a maga szépségét. Otthonról elhoztuk a fateknőt és csónakáztunk a megáradt patakon, ami nem volt éppen veszélytelen.

Akkoriban kisebb volt a veszélyérzetünk, vagy talán nem is volt. Ezt mi sem bizonyítja jobban, hogy Sé meg Olad között volt az orosz lőtér. Mi rendszeresen odajártunk üres töltényhüvelyeket gyűjteni, hogy legyen a puskáinkba lőszer. Néha találtunk éles lőszert is. Táborüzet raktunk és ezeket lőszereket beleszórtuk a tűzbe. Élveztük, ahogy a tűz melegtől felrobbantak. Még a mai napig is csodálkozom, hogy nem történt belőle komolyabb, netán halálos baleset. Hát ennyit a gyerekek veszélyérzetéről.

Abban az időben javában dúlt a „Hidegháború”. Ezt a falu abban érezte meg, hogy beleesett a határsávba. Csak az itt lakók jöhettek be, idegenek csak külön engedéllyel. A határőrök rendszeres igazoltatásokkal szűrték ki az idegeneket, mivel szerintük nyugatra akartak szökni. Az egyik ellenőrzési pont a régi bucsui út elágazásánál, a másik pedig a régi dögtemető környékén, az oladi réten volt. Itt ellenőrizték azokat, akik nem postaúton jöttek.

Mi rendszeresen jártunk haverkodni a határőrökkel, megmutatták a fegyverüket. Akkor láttam életemben először „Kalocsnyikov” géppisztolyt. Ezt a fegyvert használtam két évig később határőr koromban. Akkor még nem sejtettem, hogy én is határőr leszek.

Sötétedéskor a patak és a dögtemető közti részre ún. botlódrótot húztak ki, ami össze volt kötve egy jelzőrakéta kilövővel. Így ha valaki a sötétség leple alatt átmenni az adott szakaszon, valószínűen belebotlott a drótra, és a

rakéta felrepült. Nappali fény világította be a környéket.

Nyári szünet idején a napközi valamint a különböző táborok híján a szabadidőnket a réten, a patakok partján, valamint az erdőben töltöttük. Mivel szinte minden gyerek szegény sorból származott, ezért játékaikat magunk készítettük, a házak körül található fahulladékokból, valamint az erdőben, patakpartokon található faágakból. Elsősorban fakardokat és kavicsokat kilövő puskákat, „golyószórókat” készítettünk. Ebben nagy segítség volt az édesapám kis asztalosműhelye, hisz ott a fegyvergyártáshoz szükséges összes szerszámot megtaláltuk. A fegyverek elkészülte után következett a „gyerekhad-sereg” felfegyverzése.

A faluban a gyereksereg két részre oszlott. Egyik fele, melynek én is a tagja voltam, a falu keleti Szombathely felé eső részén lakók, a másik pedig a nyugati rész volt (Nagysé, Petróc, Pilletelep) Mindig egy előre megbeszélt helyen és időben voltak az összecsapások, ahol néha foglyokat is ejtettünk, akiket aztán kihallgattunk, válogatott módszerekkel megpróbáltuk kiszedni a hadititkaikat. Mindkét csapatnak megvolt a kiépített főhadiszállása, ahol megbeszéléseket tartottunk és a Haditerveket dolgoztuk ki. Akkoriban felkapott könyv volt a „Timur és csapata”, amelyből a különböző ötleteket merítettük.

Rengeteget jártuk a természetet (ami szerintem sok mai gyerekre is ráférne) reggeltől-estig. Sokszor úgy elrepült az idő, estefele egyszer csak azt hallom, hogy keresnek a szüleim az erdő körül. No meg is kaptam érte a magamét.

Most már felnőtt koromban értettem meg,

hogy milyen jók is ezek a barkácsolások, hisz a kezűgyességem nagy részét akkor szereztem meg. Később mikor elköltöztünk Szombathelyre, az iskolában kamatoztatni tudtam biológia órákon a természetben spon-tán szerzett ismereteket.

Az utóbbi időkben a különböző médiák sokat foglalkoztak a Rohonctól az ókori Savariáig tartó római kori vízvezeték rendszer felfedezésével. Mosolyogva és nem kis büszkeséggel gondolok arra, hogy mi már akkoriban felfedeztük egy bizonyos szakaszát a petróci dombon. Kibontottuk és kb. 20 métert be is másztunk a kincstalálás reményében. De sajnos nem sok eredménnyel jártunk, mert amire mi azt hittük, hogy kincsesláda, az valójában egy beomlott kódarab volt. Nem is lehetett más, hisz ez nem egy kincses barlang, hanem egy vízvezeték.

A napokban tudtam meg, hogy az egyik játszótársam talált egy karddarabot, markolattal együtt egy másik szakaszon.

Ha a nyári melegben kiizzadtunk, akkor mentünk az Arany-patakra fürödni. A futballpálya mögötti részen a pataknak volt egy szélesebb szakasza, ahová strandot építettünk. A réten gyeptéglákat ástunk ki, és gátat építettünk belőlük, így felduzzasztottuk a patakat. Olyan jól sikerült a duzzasztás hogy a partról, és magunk épített ugróhelyekről még fejeseket is lehetett ugrani anélkül, hogy elértük volna a meder alját. Ha megszomjaztunk, akkor a patakból ittunk, hisz olyan tiszta volt a víz akkortájt, hogy nem lett tőle semmi bajunk. A réten vadsókat ettünk, sőt az árok partján termő papsajt is igazi csemege volt számunkra.

Katona Károly

(A szerző családja valamikor Sében élt. A nagypapa volt sokáig a séi tűzoltóparancsnok. A szerk.)

Harangszó

Szobám ablaka a Szent Márton templomra néz. A toronyban óráról órára megszólal a harang, jelzi az idő múlását. Ha éppen dolgozom, leteszem kezemből a tollat. Rövid imát mondok a szeretteimért, megköszönöm, hogy élünk, áldást kérek rájuk és a munkámra. Máskor csak annyit mondok: Istenem, segíts meg minket!

Megülnek az apró hangocskák az ablakok párkányán, a függönyök ráncain, a járdaszegélyeken, az autók ütközőin. Szellők hátán sodródnak, ághegyeken billegnek. Fogócskáznak a gyermekekkel, belesimulnak a szerelmek mosolyába, otthont találnak a barátok kézfogásában.

Templommá lényegül minden, amire hull a hangeső. Oltárrá magasztosulnak a házak, szentképpé a főtéri sokadalom.

Árad a kristálytisza hangzat. Úgy tudom, az emberek szívében él egy csöpp harang és érzékeli a nagyobb testvér kondulását. Fogadja a rezgéseket, átveszi a dallamot. Egyazon ritmusban mozdulnak, egymásba olvad a hangjuk. Olyan, mint egy kis tolmács, lefordítja az égi szózatot. Ő súgja meg, hogy életünk különböző helyzeteiben mit kell tennünk és ő kér segítséget ahhoz, hogy a fentről származó terveket megvalósíthassuk. Így vált üzenetet egymással Isten és ember, égi és földi, a lehetőségek és a valóság.

Amikor zaklatott vagyok, feszült, hajszoltnak érzem magam és kedvetlennek, a harangot nem hallom. Ugyanúgy kocogtatják a hangok szobám ablakát, mint máskor, de én észre sem veszem. Utóbb mindig kiderül, ilyenkor rossz úton járok. Fut körülöttem a világ. A sietségben elveszejtem magam.

Az ég zengő hangja csak belső csendben, nyugalomban és békében talál rám. Ekkor érkezik meg hozzám a nekem szóló, senki

másnak nem kézbesíthető üzenet.

Sokan félnék az átvételétől. Tudják, ha tetteiket a legszentebb elvárásokhoz hasonlítanák, alulmaradnának. Hiszen nem mindig azzal foglalatostkodnak, amivel kellene, gyakran halogatják munkáikat, és az sem biztos, hogy pontosan és szépen teszik a dolgukat. Úgy gondolják, ha becsukják a fülüket, minden úgy folyhat tovább, mint addig. Változtatásra nincs szükség.

Szelíden szól a harang, szinte csak érint bennünket. Oly kedvesen, mint mikor álmából ébresztenek valakit. Ha az egyik órában nem mozdulunk, talán a következőben, vagy a harmadikban, a sokadikban... A harang türelmes. Nem hagy el bennünket.

Hangján Isten beszél hozzánk, szeretne valamit mondani. Aki nem hallgatja meg, magára marad, vezető nélkül kóborol a világban, még ha csillogó, pazarnak tűnő utakon is. Megriad az első vihartól, menedéért esdekel a zivatarban, célt téveszt a keresztelődésekben, csillagtalan az ő ege. A benne is lüktető harangocskára por száll, majd vastag kőréteg rakódik. Kalimpál, verdes egy ideig, azután elnémul. Talán örökre.

Az ércharangok zengenek-zúgnak. Egy árnyalattal másként hajnalban, mint alkonyatkor, téli szikrázó fagyban, mint nyári rekkenő hőségben.

Más a katedrálisok pompás zengzete, és a falusi templomok tájba simuló bongása. Mégis egyazon nyelven, harangul beszélnek.

Allandóságot hordoznak. Átlátható szakaszokra osztják a nap huszonnégy óráját, hozzájuk igazítják a földéken dolgozók a munkát, szerelmek a találkozóikat. Emlékeztetnek arra, hogy az elkövetkezendő idő eddigi életünk utolsó, a jövődöbéli első órája lesz. Érdemes kihasználnunk, szívünket, lelkünket,

minden érzékszervünket megnyitnunk az érkező élmények előtt. Szavainkat és tetteinket hangoljuk a legtisztábbra!

A születő hatvan perc új utakra hív. Ne vigyünk semmit magunkkal, ami visszahúz, eltérít legszentebb céljainktól. Óráról órára csiszoljunk életünk gyémántkövén.

Hallgatom a templomtorony hangszerét. Emberi kéz gyártotta, isteni sugallatra. Mindegy, hogy egyet üt, tizenkettőt vagy hosszabban ver, mint délben vagy a nagy ünnepeken, addig zeng, ameddig bennem szól.

Most egy több mint negyven évvel ezelőtti napsütéses szeptemberi napot idéz föl bennem. Édesanyám kísért ki a pályaudvarra. Szombathelyre indultam a tanítóképzőbe. Távolodott a vonat, nem az állomástól, nem a gimnáziumi évektől, nem Budapesttől, hanem Tőle. Ömlöttek a könnyeim. Az államisvizsga után az egykori Savaria városa lett az otthonom.

Onnan jártam haza egész nyarakra, az ünnepeken és minden adandó alkalommal. Két éve édesanyámat és édesapámat is elveszítettem. A kelenföldi pályaudvar melletti Szent Gellért templom urnatemetőjébe költöztek. Már csak a bátyámék élnek a házban. Hozzájuk érkezem, amikor csak tehetem. Teszünk-veszünk a megüresedett szobákban, bókászunk az örökre lélek nélkül maradt kertben. Visszafelé Kelenföldről indulok, mindenkor az esti vonattal.

A peronon várakozom. Hét órákor megszólalnak a sírokra vigyázó harangok. Nagyobbik társát a lélekharang követi. Mintha a szüleim szólódnának. – A Jóisten vigyázzon rátok! – mondják. Hullik a könnyem, mint egykoron. Moccan a vonat, aztán már száguld. A felhők keskeny résein át sugarakban érkezik a fény a búzaföldekre, pipacsokra, ezerféle árnyalatot varázsol a távolabbi hegyek erdőire.

Csider Sándor

Lélekharang

„Lélekharang kongva szól
A reggel nyugodt csendjében
Egy elment lelket sirat búsan,
Nyugalom békében.”

A XIX. század második felében a templomunk a temető közepén helyezkedett el, ahol volt egy fából készült harangláb. Legendák keringtek arról, hogy a harang hol lehet. Állítólag Sében temették el, meg szerették volna menteni az utókor számára, de a mai napig nem került elő.

Önkormányzatunk szeretne a temető melletti üres területre egy haranglábát felállítani, amely temetéskor megkondulhatna, és a lélekharang kíséretében az elhunytat az utolsó útjára. A terület parkosítását már elkezdjük. Maga a harangláb fából készülne, a teteje zárt lenne, hogy megvédje a harangot az

időjárás viszontagságaitól. A harang úgy 150 kg-os lenne, és annak az ára 500 000 Ft. Ezenkívül a faanyagot, és a munkadíjat kell még kifizetni. Ehhez szeretnénk a lakosság segítségét kérni, hogy megvalósulhasson ez az elképzelésünk.

Már elkezdődött a gyűjtés. Erre a célra ajánlották fel a koncert bevételét a séi zenészek. (Amiből 47 000 Ft jött össze. Erről már írtunk.) Színvonalas műsort láthatunk, hallhatunk, öröm volt látni a kicsiket is, akik bemutatkoztak, és akikre nagyon büszkék vagyunk mi séiek. Hálás szívvel gondolok az összes zenészre, és Vincze Eszterre, aki már több mint egy évtizede háziasszonya a koncertnek. Március 31-én Horváth László képviselőtársam a fiatalokkal vasgyűjtést szervezett, aminek a bevételét szintén a harangláb építésére ajánlotta fel.

Köszönjük szépen a vasat! Többen mondták, hogy azért adnak szívesen, mivel jó célt szolgál az arra összejött pénz.

Szeretném kérni a falu lakosságát, támogasson bennünket a harangláb építésében!

Tudom, most nehéz sok embernek az élete, de ez egy nemes cél, amire várjuk az Önök segítségét. Támogatói jegyet készítünk 1000 Ft-os címetekben a pontos elszámolás végett. Kérem Önöket, ha szívügyüknek tekintik, akkor segítsenek lehetőségeikhez képest. A jegyek megvásárolhatóak a postán. A jó Isten fizesse meg mindenki önzetlenségét! Remélem egy

éven belül felszentelt haranglábbal büszkélkedhet a falunk!

Viszkedné
Gyűrűs Mária

Tavaszi „hadjárat“

Új edzővel kezdtük meg a nem túl könnyűnek ígérkező tavaszi szezont, aki nem más mint Elekes Attila. Róla érdemes tudni, hogy már dolgozott Sében, pontosan azért esett rá a választás, mert fiatal labdarúgóink nála kezdték el a focit, tehát ismeri őket, továbbá tapasztalatával, esetenként játékaival is tud segíteni, az „őszi rémálomból“ való kilábolásból. Természetesen ez nem könnyű. Tavasszal már két győzelmet arattuk idegenben, többek között Balogunyomban, ami nem kis bravúr, de még így is tetemes a hátrányunk. Örömteli, hogy egyre szebb és eredményesebb focit játszik a csapat, nem mellékesen a játékosoknak végre van önbizalmuk és a hozzáállásuk is példaértékű. Szólnom kell szurkolóinkról is, akik végig kitartanak csapatunk mellett, nagy segítséget nyújtva a „tavaszi hadjáratban“. A pályavilágítás „felavatása“ megtörtént, nagy segítség ez, hiszen így az edzéseket már későbbi időpontban is lehet kezdeni, továbbá a kispadok is felújításra kerültek. A télen két játékos távozott tőlünk. Szakács Norbert Sorkifaludra, míg Tóth Ferenc Pecölbe igazolt. Az érkezők listáján az edzőnk mellett ifj. Elekes Attila Törökbálintról és Kiss Péter Tanakajdról szerepel. Cél továbbra is a bentmaradás!

Nagy dolog a kiscsapatok – többek között a mi csapatunk – életében az úgynevezett TAO-s támogatás. Egy kormányrendelet szabályozza,

hogy a vállalkozások társasági adójuk 70%-át látványssportok támogatására fordíthatják, ilyen a labdarúgás is. Erre mi is pályáztunk, sikeresen és az Elektromol Kft. segítségével sikerült a megvalósítás is. Az így elnyert támogatást sportfelszerelések vásárlására lehetett fordítani, tehát mind az ifjúsági, mind pedig a felnőtt csapat „fel lett öltöztetve“. Ez a támogatási rendszer az idei évben is folytatódik, a pályázatokat már be kellett adni, ha lehetőségünk lesz rá, idén már merészebb terveket „szövegetünk“. A részletekről később fogom Önöket tájékoztatni. Lehetőség van a szurkolók és a lakosság körében is a csapat szerelésével megegyező melegítő, télikabát, szélzseki kedvezményes áron történő rendelkezésre. Kérem, érdeklődésüket a 06-30-256-2521-es telefonszámon jelezzék, természetesen a termékek személyesen is megtekinthetők.

A többek által hiányolt és „várva-várt“ sportgyűlés 2012. február 18-án került megtartásra. Erre külön meghívók kerültek kipostázásra a falu összes házába. Sajnálatos módon a sportgyűlésen csak nagyon kevesen vettek részt, így a megjelenetek egy barátii beszélgetésnek lehettek részesei. Az előkészítés már korábban elkezdődött, ennek ellenére sokan nem tudták szabaddá tenni magukat erre az estére. Pedig most lehetősége lett volna minden „kritikusnak“ szemtől-szembe elmondani gondjait, problémáit, javaslatait. Én úgy gondo-

lom, ezek után nincs miről beszélni, a sporttevékenységre rosszindulatú, hátráltató véleményt formálók sajnos önhibájukból nem kaphattak kielégítő választ a lelkük mélyén felgyülemlett, orvoslást igénylő gondjaikra. A sportgyűlésen azok jelentek meg, akikre eddig is lehetett számítani. Megtiszteltetésnek érzem, hogy ezen emberekkel – legyen az faluvezető, szurkoló, szponzor – együtt dolgozhatok. Aki a sportgyűlésen elhangzottakra kíváncsi, szívesen állok rendelkezésére.

Az egyéb tudnivalókról folyamatosan tájékoztatni fogom tisztelt szurkolóinkat és minden kedves érdeklődőt a www.9789.hu honlapon.

Hajrá Sé!

Nagy Róbert, csapatvezető

Demizson Klub!

A klub a 2012-es évet az előző év búcsúztatásával kezdte. Az év végén elmentünk megkeresni Öreg néne őzikéjét. Helyette egy életvidám perenyei társaságot találtunk az erdőszélen. Szövetséget kötöttünk és megfogadtuk, hogy örökké békében élünk. Az erdőből visszajöttünk a boldogság völgyébe és Varga „Cserega“ Péter januári előadásán megtudhattuk, hogy élhető helyen élünk az Arany-patak partján. De ez, hogy így maradjon nekünk is van tennivalónk! Ezért a demizsonosok is részt vettek a Szünőse-patak megtisztításában. Felhívtuk magunkra a figyelmet és az újság, a rádió és a televízió mind arról tudósított, hogy a séiek milyen helyes emberek. Közben a Perenyei Férfikórus komolyan vette a barátságot és eljöttek a februári Demizson Klubba, ahol jó kedvre derítették a séi fiatalasszonyokat. A márciusi összejevetel volt az első negyedév bónusza. Balikóné Zsuzsa tisztelt meg bennünket jelenlétével. Ezt a találkozást csendesülősre terveztem. Elcsendesülve hallgattuk Zsuzsát az élet édes és keserű dolgairól. Bizony többször sós könny szökött a szemünkbe. Azt gondolom, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje, de együtt minden könnyebb. Ezért továbbra várunk minden jót akaró embert az estéinkre. Néha visszanezünk, de azért csak Előre Pajtások!

Konti Zoltán

A májusi klubban a szőlő virágzását ünnepeltük meg. Schäffer Erzsébet, A szőlővirág illata című kötet szerzője, a Nők Lapja munkatársa, számos kitüntetés birtokosa volt a vendég. Erzsébet pedig minket tüntetett ki történeteivel.

Ez az este igazán emlékezetes marad, a www.9789.hu galériájában megtekinthető képek is erről mesélnek.

Ki kicsoda?

A kérdést megválaszolják a lexikonok. Akit arra érdemesnek tartanak, azok bekerülnek a könyvekbe, megtudjuk mikor születtek és hol, miről híresek stb. Született Moszkvában 1821 novemberében és 1881 egyik estéjén elhunyt. Például Ő egy híres orosz író. De aki nem híres, az kicsoda?

„Amíg a világban folyik a vér, Mond, kit érdekel, hogy ki vagyok én?“ Így gondolta valamikor Földes László „Hobo“. De, hát a világban állandóan vér folyik, és engem mégis érdekel, hogy kicsoda vagy Te és ki vagyok én.

Egy csoda vagy vagy egy púp a Föld hátán? Te vagy az Egyben az egyetlen egy! Legyél Te látszólag átlagos, mégis olyan, mint Te, nincs másík, ezért lehetsz érdekes. Különbözthetsz, hasonlíthatsz vagy utánozhatsz másokat, Te, az Te vagy, az nem lehet más.

Na nézzük, hogy ki minden vagy? Mondjuk arab nő vagy, esetleg egy palesztin kisfiú kövel a kezében, egy hétfalusi csángó, aki még beszél a nyelvünket, egy zsidó filozófus Budapesten, egy kurd apa a sátor táborban, az utolsó józan indián a rezervátumban, egy toleráns német punk Berlinben. Lehet, hogy Te vagy a cigányvajda Szatmárban, aki egy sikeres párt elnöke leszel. Sokfélék vagyunk, de mindnyájan részei az Egésznek. Egyelőre, jobb híján, ezen a Földön kell elférnünk, minél kevesebb véráldozattal.

Bizony még békében is rengeteg áldozattal jár az élet. Mert lehet, hogy Te vagy az a toloszékes srác, aki segítség nélkül nem tud lemenni a negyedikről

vagy az a kislány, aki végül azért legyőzted a rákot.

Es Te, akinek ezen a télen elüszkösödött a lába? Te miért vagy az utcán? Te kicsoda vagy? Te is egy csoda vagy? Netán egy púp a jólöltözöttek szemében? Te is áldozatot hozol?

Mondd, kit érdekel, hogy ki vagyok én? A vér folyik. Ezen egyedül nem tudok változtatni. Lehet, hogy én cigány vagyok vagy zsidó vagy egy afrikai menekült Olaszországban, egy ateista Írországban egy katolikus Kubában, a buddhista pap, aki épp felgyújtja magát vagy Forrest Gump, aki csak fut ki a világból vagy egy rasszista Európában, egy meg nem értett festő, egy költő, aki még nem találta meg az odaillő szót vagy az a kölyök kutya, akit kiraktak az autóból vagy egy megfagyott barackvirág, egy szét-szórót Betlehem? Igen lehet, hogy Ők, mind én is vagyok. Talán mindig az, akit éppen bántanak. Én vagyok az, aki összeveszik, én aki kibékül, aki szenved és meggyógyul, aki szül és belehal, aki adakozik és lop. Aki nyer és veszít, aki boldog és gyászol, aki lefojt és felszabadít, akinek semmi se jó és minden úgy jó, ahogy van. Lehet, hogy hasonlítok Hozzád?

De én, én vagyok! Na, de Te ki vagy? Én, egy séi vagyok a faluvégéről, aki kíváncsi Rád és aki szeretné, ha egyszer eljőnél a Demizson Klubba. Oda, ahol csupa kíváncsi emberekkel találkozhat. Nem fogod elhinni, Rád kíváncsiak.

Konti Zoltán

Zsigmond Nap – Sé – 2012

Hazalátogatott a család

A középkor jegyében telt május 5-én a nap a séi Faluháznál. Bábszínház, óriási fajátékok, lovagi hétpróba, történelmi harci bemutatók idézték Zsigmond király korának hangulatát. Az apropó az volt: a falu egykori birtokosának, a Sey család lovagi tornán érdemeket szerző sarjának Zsigmond király adományozta a nemesi címet 1418-ban.

A történelmi napra ellátogattak a Sey család leszármazottai is, akik egyébként több mint tíz éve rendszeresen "hazalátogatnak". Azt vallják, bár Budapestről, Paksról, Győrből, Kapuvárról érkeznek, igazán otthon érzik magukat itt, őseik birtokán, távoli rokonaik társaságában.

Sey Gábor, a Pécssett élő tanár, a család történetének kutatója elmondta: a több falut birtokló egykori séi család az 1700-as évek közepéig élt Vas megyében, azután egy nagyobb ága Tolnába, majd Baranyába települt át. Kisebb részük Győr, Kapuvár környékén széledt szét.

- Mindig számon tartottuk, hogy innen származunk. A mai Sével való kapcsolatfelvételben a véletlen segített. Az ezredforduló óta rendszeresen hazajárunk, azóta egy kopjafát is állí-

tottunk. Sok helybelivel is jó barátságot kötöttünk. Jó, hogy találkozik a rokonság, megbeszéljük a családkutatás újabb eredményeit, melynek során világszerte már mintegy 150 címet sikerült találnom. Az idén azért tettük

erre a napra a találkozót, hogy a Zsigmond-napon is részt vehessünk – mondta Sey Gábor.

*Tersztyánszky Krisztina
(Vas Népe, 2012.5.7.)*